

τὸν ἐμβριθὴ παρατηρητὴν εἰς μυρίας ἀπελπιστικὰς σκέψεις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς κοινωνίας καὶ τῆς οἰκογενείας, ἣν τὸ εἰδεχθῆς τοῦτο ἔγκλημα ἐκ βάρων διασαλεύει. Καίτοι ὅμως τὸ ἔγκλημα ἀπεδείχθη, ὁ κατηγορούμενος ἐκπύρην κατὰ τύπους ἄθως, διότι ἡ ἀπαιτουμένη ἔγγραφος ἄδεια δὲν ὑπῆρχε, καθόσον ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος Φιλιατρῶν κερύσσοκων ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου δὲν κατεχώρισε τὴν ἐπίσημον πράξιν ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ τοῦ ἐπισκοπικοῦ γραφείου. Φεῦ! οἷος ὁ κληρὸς καὶ οἷα ἡ ἀτέλεια τῆς δικαιοσύνης.

Χθὲς στουγερώτατον καὶ ἀνοσιώτατον ἐπίσης ἐδικάζετο ἔγκλημα. Ἀδελφοκτονία! ἀδελφὸς ἀπέκτεινεν ἀδελφὸν διὰ το χαμερπές, τὸ ταπεινὸν συμφέρον. Ὀνομάζεται Ἰω. Γαρίτζαλης ἐκ Κυπαρισσίας τῆς κοινῶς λεγομένης Ἀρκαδίας. Ἦλθεν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, συνεπίκουρον δ' ἔχων ἀνεψιὸν του τινὰ καὶ ἕτερον ἀδελφὸν του ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ὁ μὲν εἰς διὰ τῆς ράβδου, ὁ ἕτερος διὰ τῆς μαχαίρας καὶ οὗτος διὰ πιστολίου, ἐφόνευσαν τὸν δυστυχεῖ ἀδελφόν· ὁ κατηγορούμενος ἠθέλησε νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι τὸ πιστόλιον δι' οὗ ἐφόνευθη ὁ ἀδελφός του, ἦτο τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ του, ὅπερ περὶ ἐνεκεν τῆς εἰς χεῖρα συμπλοκῆς ἐφόνευτεν αὐτόν, ἀλλ' ἡ θέσις τῆς πληγῆς ἦτο τοιαύτη, τόσαι δὲ περιστάσεις ἄλλαι ὑπεστήριζον τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορουμένου, ὥστε μετὰ εὐγλωττον ὀμιλίαν τοῦ εἰσαγγελέως κ. Γαλλιάνου, ἐκπύρην ὁ κατηγορούμενος ἐνοχος ἀνακρίσεως δικασθεὶς εἰς δεκαετὴ εἰρκτὴν.

Θέμις.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 30/2 Ἰουλίου 1883.

Ἐντὸς τοῦ κικεῶνος τῶν ποικίλων εἰδήσεων, ἃς ὁ τηλέ-

ὑπερήφανον διανοίγεται πρὸ ἡμῶν μετὰ τῶν εὐρέων ἀκτινοβολούντων ὀρίζοντων αὐτοῦ!

Βεβαίως ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ ὁ κ. βαρόνος Δεσμαιοῦ ὤρμιλλαι τῇ νύμφῃ του διὰ παραδόξου τρόπου. Ἐὰν εἶχε ποίαν τινα ἱκανότητα, λεπτότητα, τὴν πανουργίαν τοῦ πνεύματος, ἀπεναντίας ἐστερεῖτο πάσης ἀβροφροσύνης, δὲν ἠσθάνετο ὅτι ὑπῆρχε τι τὸ ἀτοπον, τὸ ἐμπνέον μάλιστα ἀποστροφῆν εἰς τὸ λεκτικὸν αὐτοῦ. Ἐνθαρρυνθεὶς ὑπὸ τῆς σιωπῆς τῆς Λουκίας, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἀκρωμένη αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς, εἶχε πωλῆσει τὴν ἀγχιθότητα του ἡσύχως μέχρι τέλους, ὡς τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Ἡ Λουκία τὸν εἶχεν ἀκούσει, ὡς ἀκούει τις κροτον μακροσυμένον, ἀδιάκριτον, τὸν ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἐξηγήσῃ μόνον ὁ ἦχος τῆς φωνῆς ἐπληττε τὰ διαφράγματα τῶν περιθωμωμένων ὠτων αὐτῆς· ἐν τῇ ταραχῇ τοῦ ἐγκεφάλου τῆς, ἐξ οὗ ἡ σκέψις ἀρίπτατο, δὲν ἠδυνήθη αὐτὴ βεβαίως νὰ καταλάβῃ τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων τοῦ Λέοντος.

Αὐτὸς δὲν ἐβλεπε τὴν συστολὴν τῶν χαρακ. χριστικῶν τῆς νεαρᾶς γυναικός, τῶν χειλέων τῆς, τὴν παράδοξον κίνησιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, τὴν ἀποπλάνησιν τοῦ βλέμματός τῆς· οὐδὲν ἐβλεπε, περὶ οὐδενὸς ἀμφέβαλλεν. Ἐμενεεν αὐτὴ σιωπηλῇ, ἀτενίζουσα αὐτόν πάντοτε· εἶχεν ἀφίσει αὐτόν νὰ ὀμιλήσῃ, δὲν διέκοψεν αὐτόν οὐδὲ διὰ μίαν λέξιν· ἐπεδοκίμαζεν αὐτόν λοιπόν; Συγκατετιθετο; Ἀλλὰ τίς οἶδεν, ἴσως αὐτὴ ἠγάπα αὐτόν! Διατί ὅχι; Ἦτο ὠραῖος, κομψο-

γραφος κατὰ στιγμὴν ἀπὸ πόλου εἰς πόλον καὶ ἀπὸ ἡπείρου εἰς ἡπείρον καὶ ἀπὸ χώρας εἰς χώρας διασπείρων, μεταξὺ μιᾶς ἀποβάσεως τῶν Γάλλων εἰς τὸ Τονκίνον καὶ τῆς ὑψώσεως τοῦ Ἀγγλικοῦ συναλλάγματος, μεταξὺ τοῦ κρυολογήματος ἑνὸς πρίγγητος καὶ τῆς ἀφίξεως ἑνὸς οἰουδήποτε ὑπουργοῦ, πολλάκις δὲν εὐρίσκει δύο στίχων τόπον ἢ ἀγγελία τοῦ θανάτου ἑνὸς ἀνδρός, οὐτινος ὁ βίος· ἂν δὲν ἐστεφανώθῃ ὑπὸ τῆς πολυπατάγου εὐκλείας δὲν ὑπῆρξεν δι' αὐτὸ ἦττον ἡρωϊκὸς καὶ ἄξιος τοῦ στεφάνου. Διὰ τοῦτο εἰ καὶ βραδέως δὲν διστάζω νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω τὸν θάνατον, τοῦ Ἀλβέρτου Μαρίου, ἐπισυμβάντα αὐτὴν τὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ Γαριβιάδου.

Μετὰ ἐν ἀκριβῶς ἔτος ὁ στρατιώτης ἠκολούθησε τὸν στρατηγὸν του εἰς τὸν τάφον. Ὑπῆρξεν ὁ Μάριος στρατιώτης τῆς σπᾶθης, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἥρωος, καὶ ὅταν οἱ ἀγῶνες οἱ ἐθνικοὶ ἔλαβον τέρμα ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τὰ ξίφη ἀπεθεθίσαν καὶ πάλιν ἐν τοῖς κλοσεῖς, ὁ Μάριος ἀνέλαβε τὴν γραφίδα καὶ ἠγωνίσθη δι' αὐτῆς τὸν κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας, μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς του.

Ἦτο ὁ ἀρχισυντάκτης καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν Ρώμῃ ἐκδιδομένου «Δεσμοῦ τῆς Δημοκρατίας» κυρίου ὄργάνου τοῦ μεγάλου δημοκρατικοῦ κόμματος, οὐτινος ἠγεῖτο ὁ Γαριβιάδης.

Φιλόσοφος καὶ καλλιτέχνης ἤριστευε μετὰ τῶν διαπρεπεστέρων δημοσιογράφων τῆς Ἰταλίας καὶ τὸ ὄνομά του ὑπῆρξε πάντοτε διὰ τοῦς δημοκρατικοῦς Ἰταλοῦς ἐγγυον τιμιότητος, αὐταπαρνήσεως καὶ ἐθελουσίας ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν, ἃς καθ' ἅπαντα τὸν βίον του ὑπερήσπισε διὰ παντός ὄπλου. Ἐκλεγείσθε ποτε βουλευτὴς παρητήθη μὴ θελήσας νὰ ὀμώσῃ πίστιν εἰς τὸν βασιλέα.—Ἐἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνδρες τῆς μεγάλης ἐπαναστατικῆς γενεᾶς, οὔτινες ἤδη παρέρχονται ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον. Ἐν Ἰταλίᾳ ἀπομένουσιν ἔτι τινὲς, καὶ ἡ φωνὴ τούτων καὶ τὸ πνεῦμα τῶν θανόντων, σώζουσιν

πρεπῆς, διακεκριμένους, ὡς ὁ ἀδελφός του, καὶ νεώτερος τοῦ μαρκησίου, ὁμοίαζε δὲ κατὰ πολὺ μὲ αὐτόν. Ἐνθυμεῖτο δὲ ὅτι ἡ Λουκία κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου τῆς προσέβλεπεν αὐτῷ τρυφερῶς καὶ ἐμειδία ἠδέως.

Εἶχεν ἤδη ὀρμήσει, διὰ τί νὰ κρατηθῇ; Ἡ στάσις τῆς Λουκίας δὲν ἐφαίνετο ἐπιτάττουσα αὐτῷ νὰ τολμήσῃ τὰ πάντα; Λησμονῶν πάσαν συστολήν, γενόμενος ἀκόμη περισσότερο αὐθάδης, διωλίσθη ἐκ τῆς ἐδρας του καὶ εὐρέθη γονυπετῆς πρὸ τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Ἀγαπητὴ Λουκία! ἀγαπητὴ Λουκία! εἶπε μετὰ τρεμοῦσης φωνῆς, ἥτις ἐμελε, κατὰ τὴν ἰδέαν του, νὰ παραγάγῃ θαυμάσιον ἀποτέλεσμα.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀφῆκε νὰ διαφύγῃ εἰς ἀναστεναγμὸς.

Ἦν ἡ ἀπάντησις οὗτος. Πόσα πράγματα δὲν περιεκλείοντο ἐν τῷ ἀναστεναγμῷ τούτῳ!

Ἐνγκαλισθὴ τὴν Λουκίαν καὶ περιέσφιγγεν αὐτήν.

Ἡ κεφαλὴ τῆς Λουκίας, συσταλαμένη, βαρεῖα, ἐκλινε πρὸς αὐτόν.

Ἦπατάτο οὗτος εἰσέτι, βεβαίως ἀμβλυωπῶν ὁ ἄθλιος.

Ἡ κεφαλὴ τῆς νεαρᾶς γυναικός ἐκλινε περισσότερο. Οὗτος δὲ ὕψωσε τὴν ἑαυτοῦ, μακύνων τὸν λαϊμόν. Ἡ μετάξι-νός μέλαινα κόμη τῆς εὐθύπευσε τὸ μέτωπόν του. Ἦσθάνετο ὅτι διέδραμε τὸ μέτωπόν του χλιαρὰ πνοή. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλησαν, τὸ βλέμμα ἐξήστραψε, μειδίαμα δὲ

ἔτι καὶ μεγαλύνουσι τὴν Ἰταλίαν παρ' ἡμῖν παρῆλθον ὄλοι, ὄλοι καὶ τὸ πνεῦμα ἔτι τῶν γιγάντων ἐκείνων μᾶς ἐγκατέλειπεν, ὡσεὶ αἰῶνες ληθάργου μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡμῶν ἐπῆλθον.

Νόστιμα νέα ἐκ Ρώμης. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα παταγωγῆς ἐκλογικὸς ἀγὼν ἔλαβε χώραν ἐν μιᾷ τῶν περιφερειῶν τῆς Ρώμης, καθ' ὃν ἀντίπαλοι παρετάσσοντο ἀπ' ἐνός, ὁ συντηρητικὸς πρίγκηψ Colonna, ὅστις ὅμως ἔλαβε τὰς ψήφους καὶ τῶν φιλελευθέρων, διότι ἂν ἄλλο, εἶναι τίμιος, ἀπ' ἐτέρου δὲ ὁ δευτέρος υἱὸς τοῦ Γαριβιάδου Ριτσιώτης—κύριος τοῦ μεγάλου πατρικοῦ τοῦ ὀνόματος—ὑπέψη. Οὗτος οὗτος τοῦ κόμματος τοῦ Κοκκαπιέλλερ, τοῦ ἀχρείου καὶ γελοιωδιστάτου δημαγωγοῦ τῶν τριόδων τῆς Ρώμης, περὶ οὗ καὶ ἄλλοτε ἔγραφο ἡμῖν. Οὗτος εἰσπηδήσας, Κύριος οἶδε πῶς ἐν τῷ ἰταλικῷ κοινοβουλίῳ, ἐπειράτο καὶ σύντροφον παρ' ἑαυτῷ νὰ προσλάβῃται τὸν θιασώτην τοῦ Ριτσιώτην. Ἀλλ' ἡ ἐκλογή ἀπέβη ὑπὲρ τοῦ Κολόννα. Ἐν τῷ κοινοβουλίῳ ὁ Κοκκαπιέλλερ, τὸ αἶσχος τῆς ἰταλικῆς ἀντιπροσωπείας, προσέβαλε τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐξερράγη ἐπὶ τέλους εἰς ὕβρεις ἐναντίον πάντων καὶ αὐτοῦ τοῦ προέδρου κ. Φαρίνη· ὑπῆρξε πρωτότυπος ἡ σκηνή· οἱ βουλευταὶ ἀπεσύρθησαν πάντες ἐγκαταλείποντες τὸν χυδαῖον ρήτορα βῶντα ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Εἴτα ἡ ἐκλογή Κολόννα ἐπιδοκιμάσθη παμφίφει καὶ ὁ Κοκκαπιέλλερ ἀγανακτῶν ἔδωκε τὴν παραίτησίν του! . . . ἥτις πάραυτα ἐγένετο ἀποδεκτὴ, τῶν βουλευτῶν μὴ πιστευόντων εἰς τοιαύτην εὐτυχίαν.

Τοῦτο εἶναι τὸ μεγαλύτερον νέον τῆς ἡμέρας· τῶρ ὁ Κοκκαπιέλλερ, ὁ ὅποιος εἶναι καταδικασμένος εἰς 42 μηνῶν φυλάκισιν δι' ὕβρεις καὶ συκοφαντίας ἐναντίον ἀξιοσεβάστων προσώπων, θά συληθῆ καὶ ἀπὸ τῆς φυλακῆς τοῦ ἴσως νέαν τινὰ κωμωδίαν διοργανίσῃ διὰ τοῦ κατωτέρου ρωμαϊκοῦ ὄχλου, ὅστις πιστεύει εἰς αὐτόν. **Α. Γ. Η.**

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΠΑΝΤΟΥ

Ἐνθυμεῖσθε τὴν πρό τινας χρόνου ἐν τῷ ἐνταῦθα κακουργοδικεῖῳ καταδίκην ἰταλοῦ τινος ὀνομαζομένου Πασκουάλε, καταγγεληθέντος ἐπὶ πλαστογραφίῃσι γραμματίων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ὑπὸ τινος Γερανέα, ὑποδείξαντος αὐτὸν εἰς τὴν τράπεζαν, ἵνα λάβῃ τὴν εἰς τοὺς καταγγέλλοντας τὰς πλαστογραφίας τῶν γραμματίων τῆς ἀμοιβὴν τῶν 100 χιλ. φράγκων;

Τοιοῦτόν τι συνέβη καὶ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν παραδόξων ἐν Ἀμερικῇ δηλ. μετ' τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖ Πασκουάλε καὶ Γερανέας ἠνώθησαν ἀποτελέσαντες ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον τὸν κ. Ἰωάνθαν Σμίθ, ὅστις αὐτὸς ἑαυτὸν κατήγγειλεν εἰς τὸ συμβούλιον τῆς τραπεζῆς ἐπὶ πλαστογραφίῃσι τῶν γραμματίων τῆς διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἐκ δικασίμων χιλιάδων φράγκων ἀμοιβήν. Ἐννοεῖται ὅτι μετ' τὸ ἴδιο ἀμάξι μετ' τὸ ὅποιον ἐπῆγε νὰ πλερωθῇ ἀπὸ τὴν τράπεζαν, μετ' τὸ ἴδιο ὠδηγήθη καὶ εἰς τὰς φυλακὰς ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας. Τί τὸν μέλει ὅμως; Ἀφοῦ ἔβγη ἀπὸ τὴν φυλακὴν θάχῃ 200,000 φράγκα περιουσίαν.

Οἱ ἐν τῷ «Salon» τῶν Παρισίων ἐκθέται εἰκόνων δὲν θά δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ μεταχειρίζονται τὰ πολυτελῆ πλαίσια, διότι παρετηρήθη ὅτι ταῦτα προσελκύουσι τὴν προσοχὴν τῶν θεατῶν περισσότερον ἢ αἱ εἰκόνες αὐταί. Ὁ Charivari ἀναφέρων τὸ γεγονός, προτείνει ὅπως ἐφαρμοσθῇ ἀνάλογος διάταξις καὶ ἐπὶ τῶν τοιαυτῶν τῶν κυριῶν, αἵτινες κατ' αὐτὸν δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ πολυτελεῖς κορνίζαι περικαλύπτουσαι σκελετὸν ὅστις λέγεται γυνή. Συμφωνοῦμεν.

Ἐν Ναυπλίῳ συλλαμβάνονται οἱ ἔνορκοι ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως διότι ἠθώωσαν κατηγορούμενον προφανῶς ἔνοχον.

σατανικῶς ἐπεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του. Κατέρριπτε τὸ προσωπεῖον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μαρκησίας ῥίπτοντες τὴν φλόγα τῶν ἐπὶ τῶν τοῦ βαρόνου ἐφάνοντο ὡς μεγεθυμένοι ἔτι.

— Λουκία, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, ἀνέραξέ μετ' ἔμπαθ' οὗς ἐξέψεως.

Καὶ συσφίγγων αὐτὴν περισσότερον ἐπέθετο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς φίλημα.

Ἐκείνη ἐρρίφθη ὀπίσω ἐκβαλοῦσα ὀξεῖαν κρυγὴν, ὡσεὶ ἠσθὰ εἰς ἐγκαυσιν ἢ δῆγμα· ἔπειτα ἀποσπασμένη δι' ἰσχυρᾶς κινήσεως ἀπὸ τῶν βραχιόνων του, ἠνωρθώθη δι' ἐνός σκιρτήματος, φρίττουσα, πελιδνὴ, λάμψεις ἐκπέμπουσα διὰ τοῦ φρικαλέου, τρομεροῦ βλέμματός της.

Ὁρθὸς πρὸ αὐτῆς, ἐκπληκτος, ἀνήσυχος, ὁ βαρόνος τὴν παρετήρει διαπορῶν τί ἄρα γε τοῦτο ἐστῆναι. Δὲν κατελάμβανεν ἀκόμη, ἀλλ' ἐπὶ τὸ πύρινον τοῦτο βλέμμα, ὅπερ ἐγκατελίμπανεν αὐτόν, ὅπερ προσήλοτο ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἦν ὡς αἰχμὴ ἤλου εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἠσθάνετο ἑαυτὸν τεταρχυμένον, στενοχωρημένον. Ἦρξεν αὐτὸν τρέμων, φοβούμενος. Προαισθανόμενος βίαιαν τινὰ σκηνὴν, ἠνωρθώθη θρασύς, ἔτοιμος ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν θύελλαν.

Ἄλλως δὲ τί εἶχε νὰ φοβῆθῃ; Ἡ δυστυχὴς αὐτὴ, ἥτις οὐδένα εἶχεν ἐν Γαλλίᾳ, ἔκ τὴν προσπατεύσῃ καὶ τὴν ὑπερσπίσῃ, ἥτις δὲν ἐγνώριζε μάλιστα τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, δὲν ἦτο ὀλοσχερῶς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του; Ἀσθενῆς,

μεμονωμένη, ὑπ' οὐδενὸς γνωρίζομένη, τί ἠδύνατο; Οὐδέν. Ἄ! τῶρ ὅτε δὲν ὑπῆρχε πλέον ὁ εὐπατίητος ἀδελφός του, δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ συγκρατῆ ἑαυτὸν ἐνώπιον τῆς νύμφης του, καταβεβλημένης ὑπὸ τῆς δυστυχίας, ἠδύνατο νὰ κρατῆ ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν, νὰ τῇ καταδείξῃ ὅτι ὤφειλε νὰ ὑποστῇ τὴν κυριαρχίαν ἐνός δεσπότη.

Τῷ ὄντι δὲ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐφαίνετο τοιοῦτος οἷος ἦτο· εἶχε πραγματικῶς καταβιάσει τὸ προσωπεῖον καὶ ρίψει μακρὰν τὸν ψευδῆ κόσμον τοῦ κωμωδοῦ.

Ἀφοῦ πρὸς στιγμὴν ἔστη ἀκίνητος, ἡ μαρκησία ἐποίησε βῆμα πρὸς τὰ πρόσω, ἔπειτα δεύτερον, ὕστερον τρίτον, πλησιάσασα βραδέως τὸν βαρόνον. Φθάσασα πλησίον αὐτοῦ καὶ σχεδὸν ψύσασα ἀνέλαβε τὴν ἀκίνησίαν της· ἀλλὰ σκιερὰ λάμψεις διηυλικῶνον τὸ βλέμμα της, αἵτινες παρήρχοντο μετὰ παραδόξων ἀντανακλάσεων. Αἴφνης ἤγειρε τὰς χεῖρας ὑπεράνω τῶν ὤμων τοῦ βαρόνου καὶ βιαίως, μετ' ἀγρίας ἐνεργείας, ἀπόθησεν αὐτὸν πάσῃ δυνάμει ῥίπτουσα κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ φωνῆς στρηνιώσεως τὴν λέξιν ταύτην δις ἐπαναληφθεῖσαν:

— Ἄθλιε! ἄθλιε!

Ἐν μέσῳ τῆς τριμερᾶς ταύτης ἀνατροπῆς τῶν διανοητικῶν της δυνάμεων, ὡσεὶ, πρὶν ἢ σβεσθῇ ἡ τελευταία λάμψις τοῦ λογικοῦ της, εἶχε παράσχει εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῆς τὴν ἰσχυρὰν ταύτην ὑπερφυσικὴν δυνάμιν, τὴν δευτέραν ὀρασίαν, ἥτις ἐστὶν ἐν τῶν θαυμασιῶν τοῦ μαγνητισμοῦ, αὐτὴ